

Els dos campanars

Número 11

15 - 16 d'agost de 2015

Aires nous a les festes de Sant Bartomeu.

Primer van arribar amb les Vespres Solemnes de la vigília de Sant Bartomeu: amb l'entusiasme del grup Laude, amb la disponibilitat de força joves sorgits del Conservatori igualadí, amb el repte sempre present de les solemnes Vespres de Montserrat. Amb la baula més recent de l'estrena del "Magníficat" polifònic, que composà Pol Requesens, atent a personalitzar les nostres Vespres patronals. Confiam que d'altres compositors nostres s'animin a innovar igualment amb els salms de Vespres.

Després, amb l'estrena, l'any 2010, de la Missa polifònica de Sant Bartomeu, obra eminent de Jordi Marcé i Nogué, des d'aleshores interpretada, any rere any, per un cor ocasional que, amb molta cura i competència, en prepara l'execució, sota el lideratge de Josep Miquel Mindan. I sempre en el dia de la festa patronal, sigui quin sigui el dia de la setmana en què s'escaigui.

D'altra banda, la recuperació progressiva dels balls i danses populars, que en temps passats animaven les nostres festes més solemnes, portà el grup Festhi a plantejar de nou la processó amb el Sant. Donat l'estat precari de la imatge en plata de sant Bartomeu, destinada a les processons, i actualment acollida a l'exposició permanent "Fulgentia", es féu necessari disposar d'una còpia, realitzada pel restaurador Àlex Masalles, obtinguda gràcies a una àmplia i generosa subscripció popular, que aplegà il·lusionadament les més diverses aportacions d'empreses, institucions i de tants col·laboradors anònims. Una bona mostra de fins on pot arribar la iniciativa popular, amb el valor afegit de ser liderada pels grups de joves que treballen per donar nova vida i escalf a les tradicions populars que apleguen, des de generacions, el nostre poble igualadí.

Confiam que, a la processó d'enguany, s'assoleixi una bona integració dels diversos grups folklòrics que donen vida i cohesió a la nostra convivència ciutadana.

En poc temps, ens han deixat dos membres molt estimats del Consell de Pastoral de la Soledat.

Primer va ser en Josep Gòmez (+ 1.06.15), animat i emprenedor, voluntari de Càritas, sempre a punt per qualsevol servei. Després, inesperadament també, Josefina Vilanova (+ 6.07.15): sense perdre mai el seu somriure afable i comunicatiu, ha visitat molts malalts i famílies amb la millor voluntat d'enfortir uns bons lligams de convivència serena i pacífica, i sempre amb total disponibilitat. Tots coneixem i tenim a la vora testimonis semblants, en disponibilitat i aquella mena de confiança que facilita l'entesa i la col·laboració. Que no ens passin desapercebuts, perquè ens ajuden a orientar els nostres camins.

La recuperació de la porta lateral de la nostra Basílica.

Era un deure: tant per raons de seguretat, en les grans celebracions en les quals la basílica s'omple de gom a gom, com per eliminar barreres arquitectòniques que podien dificultar l'accés a la basílica a persones amb problemes de mobilitat.

Però era, també, un deute amb el nostre passat col·lectiu. Quan es construïa la nova basílica, era aquesta l'única porta d'accés. I, un cop acabada la basílica, en

tenim constància per fotografies de començ del segle 20è, era l'entrada habitual i més corrent, amb l'orgue justament sobre aquesta porta d'acés.

Què hi trobarem a la nova entrada basilical? Doncs d'entrada una porta solemne, amb plaques metàl·liques gravades, que ens recorden el pas del temps, amb la dedicació llatina inicial: SANCTA MARIA, i en un angle, discretament, l'any actual, de recuperació de la porta: 2015.

La portalada s'obre amb dues portes laterals i una part fixa al mig: per evitar un excés de llum i calor, que alteraria l'ambient recollit i la llum discreta dels vitralls enlairats.

I, abans d'entrar a la basílica, una solemne estructura de fusta noble emmarca la maqueta que demanà construir el gran arquitecte Cèsar Martinell, per veure com era el retaule major abans de ser cremat, durant la guerra civil, i del qual es conservaren les escultures i alguns motlles, gràcies al seny d'alguns igualadins que no volien malmetre el patrimoni de tots. La maqueta, una filigrana magnífica que devem al gran ebenista manresà Atanasi Perramon i Castany, qui després realitzà aquesta primera part del nou retaule major, apareix amb tota la seva magnificència i perfecció a ull de tots els qui accedeixen a la basílica, i permet també explicar-lo en detall als grups escolars i turístics.

A banda i banda, per entrar a la basílica, dues portes de vidre s'obren enfora, decorats amb elements translúcids que alhora preservin la intimitat de la basílica i evitin la contaminació acústica procedent del moviment al carrer. Encara, mirant enlaire, per damunt de la maqueta, podrem intuir i contemplar tota la grandesa de la creueria gòtica i de les solemnes arcades estil renaixement.

I tan bon pun traspassem les portes de vidre, apareix davant nostre, amb tota la seva elegància austera, la capella del Sant Crist d'Igualada, lloc de trobada silenciosa per a tants igualadins.

Triem el millor moment per iniciar la catequesi parroquial.

La celebració de la Primera Comunió era, i és encara, un punt de referència en les nostres comunitats: no només per la festa, sinó també per celebrar aquesta incorporació activa i conscient dels nois i noies a la taula del Senyor, cosa que ens porta a valorar tot aquest llarg camí de maduració, humanament i en la fe, que ells han fet gràcies a tots vosaltres, pare i mares, avis i àvies, i tots els qui hi heu ajudat, amb molt il·lusió i voluntat de servei.

La preparació per a la Primera Comunió, entre nosaltres, té una durada concreta: dos cursos de catequesi, habitualment a base d'una sessió setmanal.

I, a quines edats? Al nostre Bisbat de Vic, la norma habitual és entre els 7 i 8 anys, coincidents amb el 2n. i 3r. curs d'Educació Primària. Als nostres bisbats veïns -Solsona i Sant Feliu de Llobregat-, en canvi, retarden un any aquest procés catequètic: el realitzen entre els 8 i 9 anys, que corresponen a 3r. i 4t. curs d'Educació Primària. Per quina raó proposen aquest retard? Doncs senzillament perquè a 8 anys els nois i noies ja dominen molt més la lectura, comprenen millor els textos bíblics i, per tant, poden aconseguir una major maduresa a l'hora de rebre la Primera Comunió.

Per la nostra part, no canviarem pas la norma habitual en el nostre Bisbat, però sí que deixem a la consideració de tots els pares i mares, la conveniència o no d'inscriure els fills a la catequesi quan tinguin 7 anys, o bé d'orientar-los a començar-la als 8 anys. Penseu en el que pot ser millor pels vostres fills i filles. I decidiu lliurement. Nosaltres, com sempre, us fem confiança.

Mn. Josep, rector de la Soledat i Santa Maria.